

KAZALIŠTE

Uvod u kazališnu čaroliju

Ivica Šimić, *Priča o svjetlu*, u vlastitu redateljstvu i izvedbi, Kazalište *Mala scena*, 2010.

Ono što nam je Ivica Šimić, pisac, redatelj i upravitelj izvedbe *Priča o svjetlu* prikazao - kazališnom se predstavom može nazvati stano-vito uvjetno.

To "uvjetno" najprije se odnosi na "tekst", koji i nije čvrsto zadan, nego postoji tek "okvirno". Glumac, a to je u ovome slučaju sam Ivica Šimić, poreda djecu na stoličice u polukrugu, stane preda njih i počinje priča o svjetlu - upoznavanje svjetla, onoga umjetnog iz baterije. Njime je glumac zapravo iluzionist, maleni - djeca vrtičke dobi, jer predstava i jest za njih - očarani su. Svjetlo jest misterij, primarna spoznaja i konačna žudnja ("svjetlost vječna"!). Ovo je otkrivanje svjetlosti u raznim prigodama. Dobro je što Šimić, i kao pisac, bolje reći opisivač prigode, i kao redatelj - nije zaboravio da postoji i prirodno svjetlo, svijeće na primjer. Mogao se očekivati i stvarniji "susret" s prirodnim svjetlom koje (o)peče ako mu se previše primaknemo, međutim - u to se iskustvo ni pisac ni redatelj nisu (znatnije) upustili; ima za to (kazališnih) opravdanja.

Na kraju polusatne predstave izvođač je malenima omogućio da zavire u unutrašnjost nekoliko kutija koje im je podijelio i u kojima je neki skrivenom baterijom osvijetljen prizor. Ulovili smo i sami sebe (odrasle!) da i mi radoznalo želimo zaviriti i vidjeti što je unutra. Dopustili smo sebi da nas očara osvijetljena unutrašnjost obične kutije. A kako li su tek djeca i s kolikom ljubopitljivosti kroz malen otvor htjela vidjeti što je u svakoj od njih. U svakoj je bio neki drugi prizor i djeca su tijekom te Šimićeve igre svjetlom i sa svjetlom razmjenjivala kutije i znatiželjno zavirivala unutra - pravo maleno iluzionističko okupljalište.

Šimić je cijelo to vrijeme pred djecom sam. Ne kažem "na po-

zornici", jer svi su na njoj: do-gadanje i nije zamišljeno kao poznati nam oblik predstava, nego kao druženje, zajedničko otkrivanje, različita svjetla, igra.

Da bi "zavarao" djecu koja love zraku, maloga Luksa, Šimić je imao i suradnike: Željku Fabijanić (oblikovateljicu svjetla), Vedranu Klepicu (dramaturginju), Hanu Leticu (ona je izradila kutije), Dinku Jeričević (pozornica), Dunju Niemčić (izrađivačicu figurica), Petru Hled (oslikavanje), itd.

U sažetku: ovo je zapravo uvođenje malenih u kazalište, u kazališnu čaroliju, a to je i te kako potrebno.

Stijepo Mijović Kočan